

O kvetoucích perlách

Kdysi dávno se poblíž jedné malebné vesničky nacházelo nádherné průzračné jezero. Jeho hladina působila jako zrcadlo orámované lekníny. Možná právě proto si ho pán vod vybral jako své sídlo a zabydlel se zde spolu se svými třemi dcerami. Dělal mu společnost, ale především mu pomáhaly udržovat životní rovnováhu. Té si Vodník velice vážil. Respektoval magický svět a stejně tak úlohu, která mu byla přidělena vševidoucím bohem Velesem. Svě milované rusalky proto držel zkrátka a předurčil každé z nich jasnou roli. Nejstarší z dcer měla za úkol tančit každý večer na břehu jezera a lákat k němu všechny neposlušné děti, které pohrdají magickými bytostmi, neposlouchají své rodiče a toulají se po večerech kolem zrádných vod. Prostřední z dcer mezitím již číhala mezi květy leknínů a upínala své zářivě zelené oči na toho, jehož tělo měla každým momentem pevně uchopit a dostat pod hladinu. Teprve tehdy, kdy sebou oběť konečně přestala škubat, přišel na řadu sám pán vod, opatrně převzal duši člověka do svých šupinatých dlaní a během mrknutí oka ji proměnil v perlu. Tu posléze pustil a nechal pomalu snést ke dnu. Nejmladší dcera, pojmenovaná Živa podle bohyně lásky, hlídala všechny perly na dně jezera, něžně je zamotávala mezi kořeny leknínů a občas, když měla dlouhou chvíli, prohlížela si jednotlivé duše a jejich příběhy. Odjakživa jí připadalo, že je její otec příliš přísný a nesmlouvavý. Bylo jedno, jestli měl být zabit Toníček, který předchozí den utopil v jezeře svého kocoura, nebo Honzík, který si tam jen přišel v podvečer natrhat trochu rákosí. Kdokoliv, kdo se opovážil přiblížit ke zrádné vodě ve chvíli, kdy už slunce ztrácelo svou sílu, neměl šanci Vodníkovi uniknout. Pouze během jasného dne, kdy vládl žár slunečních paprsků a s nimi roznášela spravedlnost Polednice, si mohl pán vod konečně na chvíli odpočinout.

Jednoho večera se Živa opět proplétala mezi kořeny leknínů a na pokyn svého otce kontrolovala, jestli se nějaká perla nesnaží vymanit ze svého vězení. Když dokončila svůj úkol, ladně se snesla k zářivě bílým kuličkám a zkoumala je. Zнала všechna jejich jména i důvod, proč tady skončily. Přesto se jí při každém takovém prohlížení udělalo tíživě smutno. *Kdybych byla já paní vod, spoustu z nich bych ušetřila*, povzdychla si. Po chvíli se na ni snesl stín a ona spatřila, jak se vysoko nad ní odehrává další tonutí. Naučeně poklekla a nastavila dlaně, do kterých se jí za pár chvil snesla drobounká narůžovělá perla. Stačilo lehce přimhouřit oči a Živa spatřila, o koho se jednalo. Byla to duše malé Haničky, která před pár momenty zabloudila k jezeru při honbě za jedním z nočních motýlů. Rusalka se zamračila a pocítila, jak jí lomcuje vztek. *Taková zbytečná smrt*, durdila se a její hněv zahřívá okolní vodu natolik, že se kolem ní začaly tvořit bublinky. Byla už tolikrát marně prosit Vodníka o ušetření dětských duší, že se o to tentokrát ani nehodlala pokoušet. Ne, tentokrát vezme věci do vlastních rukou.

Následující den se pán vod odebral zkontrolovat svou oblíbenou rodinku kaprů do vedlejšího rybníku. Živa se rozhodla využít Vodníkovy nepřítomnosti. Jakmile se rozednělo a její sestry ulehly ke spánku na příjemně chladném dně jezera, Živa odhodlaně zamířila do nedalekého potůčku, který tekł podél lidských polí. Polednice se zjevila jen pár chvil po tom, co první paprsky světla pohladily zlatavé pole. Teď byla řada na ní, aby lovila neposedné děti, které se toulají po polích a ničí úrodu místo toho, aby byly doma a pomáhaly mamince. Živa cítila, jak se hladina potůčku zahřívá vlivem žáru, který vycházel ze zahalené skrčené postavy. Přesto statečně povylezla z vody a pozvedla tvář ke stařeně. Ta se pomalu otočila a zpod zlatavého pláště, který splýval s barvou okolního obilí, vykoukla ostře řezaná vrásčitá brada s pokriveným úsměvem.

„Vida, kdopak to zabloudil na má pole. Že by pán vod přestal držet své rusalky na uzdě?“

Polednice si přidřepla k potoku a jak se jí přitom kápě svezla z hlavy, Živa poprvé spatřila celý její obličej a zalapala po dechu. Měl barvu nezralé kukuřice a v jeho středu žlutě zářily dvě malé oči olemované komplikovanou krajkou vrásek. Stařenu rusalčin úlek potěšil a přes pole se rozezněl její krákvavý smích, ze kterého i v takto parném počasí mrazilo. Živa sebrala veškerou odvalu a pohlédla Polednici zpřímá do očí.

„Potřebuji tvou pomoc. Chci zachránit duše dětí, které můj otec vězní v jezeře. Prosím, umožni mi během své zítřejší vlády, abych mohla vystoupit na souš a donést je zpět do vesnice.“

Stařena se opět dala do smíchu a v poli to vyplašilo několik zajíců, kteří se dali na útěk.

„Jsi bláhová a naivní nána, víš to? Proč bych ti měla pomáhat a zradit tvého otce? Udržujeme spolu rovnováhu už tolik let. Já jsem spravedlnost přes den a on zase v noci. Co bych z toho měla, kdybych ti pomohla k takové hlouposti a ještě ho na sebe poštvála?“

„Cokoliv chceš,“ vyhrkla Živa a v ten moment už sama moc dobře věděla, o co jí Polednice požádá.

Na světě neexistuje vzácnější duše než ta, která patří magické bytosti. Do roka a do dne od naší úmluvy. Tak zněla poslední slova Polednice po tom, co Živa souhlasila s odevzdáním své duše do jejích rukou. Děsilo ji, že namísto chladných vod bude její duše už navždy obklopena jen žárem a suchem. Na pochyby ale neměla čas. Ještě ten večer opatrně posbírala všechny perly do košíku upleteného z rákosí a pak už jen netrpělivě vyčkávala prvních slunečních paprsků nového dne.

Sotva slunce rozespale vykouklo zpoza nedalekého kopce, Živa doplávala do záhybu nedalekého potoku, který byl k vesnici nejbližší ze všech pramenů. Kousla se do rtu a jak pomalu položila svou nožku na břeh, modlila se k Velesovi, aby Polednice dodržela své slovo. Žádné zasyčení ani úmorné pálení končetin se však nekonalo a Živa tak vyběhla směrem k vesnici, přičemž košíček s perlami pevně svírala v podpaží. V tom se země začala otřásat a rusalka uslyšela, jak za ní z jezera burácí rozohněvaný hlas jejího otce, který se právě vrátil do svého sídla a zjistil, co se děje.

„Vrať se zpátky, dcero moje, ty duše patří mně!“ vykřikl a na obloze se začalo schylovat k dešti.

Živa nedbala otcova křiku a utíkala dál. Už byla uprostřed louky, která se nacházela kousek před vesnicí. Pán vod však znovu zaburácel a do nedalekého stromu uhodil blesk. Rusalka se natolik polekala, že upustila košíček a perly se rozsypaly všude kolem ní. Než stačila zděšením zalapat po dechu, proměnila se každá z perel v nádherný fialový květ.

„Zmije jsi a zmijí zůstaneš! Už se nesmíš vrátit do mých vod. A ty květy nenechám žít. Požádám Bohy o pomoc při jejich zničení. Pošlu na ně divou zvěř, povodně i Moranin mráz. Ty duše se rána nedožijí a bude to tvoje vina, Živo!“ křičel rozhořčeně hlas pána vod a z mraků se začaly snášet první kapky.

„Polednice, prosím, pomoz mi,“ zavzlykala zoufale rusalka a rozhlížela se kolem sebe.

„Nemůžu ti pomoci, ty naivko hloupá, jsem snad sám bůh Veles? Ještě nikdy jsem takovou proměnu dětských duší v květy neviděla, neumím ji zvrátit,“ zasyčela zpoza nedalekého stromu a choulila se pod svůj plášť, jak se snažila schovat před deštěm.

„Tak jim alespoň pomoz přežít,“ žadonila rusalka a se strachem v očích sledovala, jak žár Polednice vlivem deště slábně.

„A co za to děvenko? Už tak se na mě pán vod hněvá, tohle mi jen tak nedaruje,“ odplivla si a schoulila se ještě víc.

„Mě. Mou duši, moje tělo, všechno. Ne do roka, ale tady a teď. Prosím...“

To poslední, co rusalka spatřila, byl pokřivený vrásčitý úškleb v kukuřičné tváři. Pak už se jen zlehka vznesla k nebi a posadila se na mrak kousek od slunce. Jeho žár ji páčil a vysušoval po zbytek jejích dnů strávených ve vězení Polednice. Ale jí to nevadilo. Měla totiž po celý rok nádherný výhled na ony fialové kvítky a jejich až magickou nezdolnost. Žádná povodeň jim nikdy neublížila, ať už jich Vodník poslal, kolik chtěl. Zvěř se rostlinkám vyhýbala, protože se pro ně staly jedovaté. A ani Moranin mráz je nezdolal. Polednice jim vytvořila na stoncích a květech srst, aby je hřála. A jako naschvál vykvétaly tyto magické rostlinky vždy velmi brzy z jara, aby se Vodníkovi vysmály a ukázaly mu svou houževnost. Živa se na ně svrchu dojatě usmívala a občas dokonce zaslechla jejich slaboulinký dětský smích. Přesně takový, jaký si vždy při prohlížení perel představovala. Polednice pojmenovala ony houževnaté květiny koniklec a každé poledne jim vyprávěla, díky komu se dostaly z temných hlubin jezera a ocitly se na čerstvém vzduchu v objetí přírody. A kvítky vždy na počest Živy a její oběti pokorně sklopily své květy k zemi a poklonily se.